

βήμα... Μετά μίαν Ώραν έφθασαν εις εν άγροκήπιον. Ο Φίλιππος εισήλθε δια να ζητήση όλιγον ύδωρ. Άλλ' η αγαθή οικουρά προσέφερεν εις τους μικρούς όδοιπόρους καφέν ζεστόν και φρυγανιές με βούτυρον.

Κατόπιν εξηκολούθησαν τον δρόμον των και εβάδισαν όλην την ήμέραν, ο μόν Φίλιππος θαρραλέος και αποφασιστικός, ο δε Δίλυβελ μουρμουρίζων αιώνως. Οποιον ήρώτων περι του δρόμου της Ούασιγκτάνης, έγελούσε μαζί των και άπηγνα :

— Νά, ίσα να πηγαίνετε, όλω ίσα και σε μία η δυο εβδομάδες θα φθάσετε. — (Ήτο το ίδιον ως νάνεωρει κανείς από τας Άθήνας, να επήγαινε εις την Κολοκυθού και εκεί να ήρτά από του πηγαίνον εις τας Πάτρας.)

Μερικοί όμως τοξ έλεγαν ότι ήτο πολύ μακράν δια να υπάγουν πεζή και ότι θα έκαμναν καλλίτερα να υπάγουν με τον σιδηρόδρομον. Ο Φίλιππος ηυχαρίσκει τους μόν και τους δε με το αυτό μειδιάμα και εξηκολούθει τον δρόμον του συλλογισμένος...

Η νύξ τους εύρεν εις ένα σιδηροδρομικόν σταθμόν, παρά την εισοδον πολιχνής. Ο Φίλιππος έπεινα πολύ διότι δεν είχε άγαγη τίποτε, έκτός του πρωϊνού καφέ. Άλλ' ο Δίλυβελ είχαν αποδεκατίση εν τώ μεταξύ τον σακκον με τας ζωτροφίας. Εις τον σταθμόν μία άμαξοστοιχία έπερίμενε το σημεϊον της αναχωρήσεως. Εις την αποθήκην των τροφιμων (διότι υπάρχει τοιαύτη εις τους άμερικανικούς σιδηροδρόμους) δύο άνθρωποι έγευμάτιζαν. Ο Φίλιππος έπλησίασεν, εξήγαγεν εν νόμισμα εκ του θυλακίου του και τους παρεκάλεσε να τω πωλήσουν όλιγον άρτον.

— Έδώ δεν εινε άρτοποιητόν, άπηγνησαν εκείνοι γελώντες, άλλ' αν πεινάς, ήμπορούμεν να σου δώσωμεν όλιγον φωμί, καθώς και εις τον σύντροφόν σου.

Και προσέφεραν δύο μακράς και χονδράς φέτας και από εν κομματι λαρδι εις τους δύο φίλους, οι όποιοι τα κατεβρόχθισαν άστραπηδόν. Ποτέ ο Φίλιππος δεν έφαγε με τόσην όρεξιν εις την τράπεζαν της λαίδης Ένθορτ!

Άφου έφαγεν, ηυχαρίστησε τους δύο εκείνους ανθρώπους ευγενώς και ήτοιμάσθη να αναχωρήση.

— Και που πηγαίνετε, μικροί μου; ήρώτησεν ο εις.

— Πηγαίνομεν εις την Ούασιγκτάνην! άπήγησεν ο Φίλιππος.

— Παναγία μου! Στην Ούασιγκτάνην!... Και πως λογαριάζετε να πάτε;

— Πεζή.

— Και πότε νομίζετε ότι θα φθάσετε;

— Δεν ήξεύρω αυριον ίσως.

— Αυριον; Χμ! Άν έμβήτε μέσα εις αυτό το τραϊνον, δεν λέγω όχι, ειπεν ο άνθρωπος, αλλά δια να πάτε πεζή, θα χρειασθήτε το όλιγώτερον ένα μήνα και ο Θεός το ξέρει πια σε τι καταστασι θα φθάσετε. Έμπρός λοιπόν, άνεβίτε μαζί μας εις την αποθήκην!

Τα παιδια εδέχθησαν μετά χαράς την πρότασιν αυτήν. Οι προστάται των τα έτοποθέτησαν εις μίαν γωνίαν της αποθήκης όπου έκοιμήθησαν γλυκύτατα, ως επί της μαλακωτέρας κλίνης, και την επομένην πρωϊαν εξύπνησαν εις την Ούασιγκτάνην.

Ο Φίλιππος ήτο πλήρης έλπίδων. Το πράγμα επήγαινε καλώς έως εδώ, και αν εξηκολούθει ούτω μέχρι τέλους, θα έφθαναν μία χαρά εις την πατρίδα των. Καί ήτοιμάσθη, συνοδευόμενος υπό του Δίλυβελ, να περιελθη την πόλιν και να ίδη τα αξιοθέατα, με την ευθυμίαν και άνεσιν νεαρού εκατομμυριούχου, ταξειδεύοντος κατά τας διακοπάς.

(Έπειτα συνεχεία)

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ

Αγαπητοί μου, Την 3 Οκτωβρίου ήχουμεν την έορτήν του Αγίου Διονυσίου του Άρεοπαγίτου. Εινε η κατ' έξοχην αθηναϊκή έορτή, διότι ο Άγιος Διονύσιος εινε ο προστάτης και πολιούχος των Άθηνών, ως ο πρώτος χριστιανός και Έπίσκοπος της ένδόξου αυτής πόλεως. Ο δήμος των Άθηναίων τελεί κατ' έτος την έορτήν, ο δε μικρός και άπόκεντρος Νάος, ο τιμώμενος επ' ένόματι του Αγίου, συγκαλεί την ήμέραν εκείνην τους Άθηναίους και τους άρχοντας των.

Πόσας άναμνήσεις εξεγείρει η σεμνή αυτή έορτή! Μās μεταφέρει δια της φαντασίας εις τους πρώτους χρόνους του χριστιανισμού, μās παρουσιάζει την πρώτην ελληνικήν χριστιανικήν Έκκλησίαν, τους πρώτους χριστιανούς τους κατηχηθέντας υπό του Αποστόλου Παύλου, την μετάβασιν από της ειδωλολατρείας εις τον χριστιανισμόν και την σύνθεσιν του αρχαίου Έλληνισμού με την νέαν θρησκείαν την κοσμοσωτήριον.

Ο πρωτεργάτης του μεγάλου τούτου ιστορικού γεγονότος υπήρξεν ο Διονύσιος ο Άρεοπαγίτης. Έγεννήθη εν Άθήναις το έτος 9 μετά Χριστόν και άνηκεν εις μίαν από τας πρώτας οικογενείας της πόλεως. Νεώτατος ακόμη μετέβη εις Αίγυπτον, δια να σπουδάση φιλοσοφίαν, έτυχε δε να διατριβη εκεί, κατά την ήμέραν κατά την οποίαν έσταυρώθη ο κύριος ήμών Ιησούς Χριστός. Το σκότος εκείνο, το όποιον κατά

την Ώραν του θανάτου Του, διεχύθη εις όλην την γην, η εξαφανική εκείνη άμαύρωσις του μεσουρανούσαντος ήλιου, η άπρόοπτος εκείνη και άντικανονική έκλειψις, δεν ήτο δυνατόν παρά να φανη ως θαύμα εις τον Άθηναϊον σοφόν, ο όποιος δεν ήγγύει τα μυστήρια του ουρανού. Καί ένθ' οι διδασκαλοί του εις μάτην προσεπάθουν να εξηγήσουν το υπερφυσικόν φαινόμενον, ο Διονύσιος μόνος συνεπέρανε την αλήθειαν, ως υπό θείου πνεύματος φωτισθείς, και ειπε το διάσημον εκείνο: « Άγνωστος πάσχει Θεός, δι' όν το πάν έξέρχεται τε και σεσάλευται »

Έπιστρέψας εις τας Άθήνας, απέτέλεσε μέρος του Άρείου Πάγου, του ανωτάτου της πόλεως Δικαστηρίου, του φημιζόμενου δια την άκραν αυτού δικαιοσύνην και άπροσωποληψίαν. Εις τοιαύτην διαπρεπή θέσιν, τιμώμενον και αγαπώμενον, τον εύρεν ο Αποστόλος Παύλος, όταν μετά τινα έτη ήλθεν εις τας Άθήνας, δια να κηρύξη το Ευαγγέλιον. Η πρώτη του όμιλία έγινε, καθώς γνωρίζετε, εις τον Άρειον Πάγον. « Περιερχόμενος τους ναούς σας, εύσεβέστατοι Άθηναίοι, — ειπεν ο Αποστόλος, — ειδον μεταξύ των άλλων και βωμόν με την έπιγραφήν: Τώ άγνωστω Θεώ. Αύτον λοιπόν τον Θεόν, τον όποιον λατρεύετε χωρίς να γνωρίζετε, θα σας φανερώσω έγώ. » Καί εφανέρωσε τον Ίησούν Χριστόν, τον υϊόν του Θεού, τον σταυρωθέντα δια την σωτηρίαν των ανθρώπων.

Όταν έτελειώσεν, οι άλλοι δικασταί, με διαταγμόν και άμηνανίαν, του ειπον: « Θά σε ακούσωμεν και άλλην φοράν. » Άλλά δια τον Διονύσιον η όμιλία εκείνη ήτο ως μία άποκάλυψις. Δεν τω έμμενε πλέον άμφιβολία ότι αυτός ήτο ο άγνωστος Θεός ο όποιος έπασχει και δι' όν το σκότος εκείνο, το θαύμα το όποιον τόσον τον έτρόμαξε τότε εις την Αίγυπτον. Καί έπίστευσεν από της πρώτης ήμέρας εις τον Ίησούν Χριστόν μετ' όλιγων άλλων οι όποιοι ήκολούθησαν τον Αποστόλον, έπειδή δε μεταξύ αυτών ο Διονύσιος ήτο ο σοφώτερος και έπισημότερος, ο Παύλος τον εβάπτισε και τον έχειροτόνησεν Έπίσκοπον της πρώτης αθηναϊκής χριστιανικής Έκκλησίας.

Από της στιγμής ταύτης ο βίος του Διονυσίου εινε βίος ένδοξος πλήρης δράσεως και χριστιανικού ζήλου. Συνέγραψε πλείστα συγγράμματα και εξήλθεν εις μικράν άποστολικήν περιόδειαν, κατηχητής ανά τα έθνη, κήρυξ της νέας χριστιανικής αληθείας. Η Ευρώπη όλη σχεδόν, η Ιταλία, η Γαλλία, η Γερμανία, η Ισπανία, ήκουσαν επί πολυ το κήρυγμα του νέου Αποστόλου, του τόσον εύσεβούς, σοφού και εύγλωττου. Καί τον βίον τουτον της ένθουσιώδους κατη-

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[Σκοπός του Ταμείου. — Αναλόγως του μέχρι τέλους του σχολικού έτους συναχθησόμενου ποσού εκ των εκάστοτε εισφορών των συνδρομητών και πάντος άλλου επίθυμούντος να συνεισφέρει, θα σταλώσιν εις τα εν Άθήναις και άλλας Σχολεία τόμοι της « Διαπλάσεως των Παιδων » και της « Βιβλιοθήκης » αυτής, ίνα διανεμηθώσιν ως βραβεΐα εις τους άριστευόντας άπόρους μαθητάς. Αι εισφοραί, εξ οισυδήποτε ποσού, δεκταί και εις γραμματόσημα, στέλλονται άπευθείας προς το Γραφείον της « Διαπλάσεως των Παιδων ».]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Table with 2 columns: Donor Name and Amount. Includes entries like 'Εκ προηγουμένων εισφορών Δρ. 15,75', 'Ραχήλ Μερκάτη Δρ. 5,-', 'Ευαίσθητος Καρδιά Δρ. 1,-', etc.

Ο ΤΣΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΥΠΟΚΑΜΙΣΟΝ

Ένας παλαιός Τσάρος της Ρωσίας, όταν μίαν φοράν ήσθένησε βαρύνως και έβλεπεν ότι εκινδύνευε να ποθάνη, ειπε: « Δίδω το ήμισυ της αυτοκρατορίας μου εις όποιον με κάμη καλά. »

Οι σοφοί και οι μάγοι της Αυτοκρατορίας έκαμον διαβούλια επί διαβούλιαν δια να ίατρευθουν τον Τσάρον, άλλά δεν εύρισκον κανέν ίατρικόν. Ένας όμως από αυτούς ειπεν: « Αν ήτο δυνατόν να εύρεθη ένας άνθρωπος εύτυχής εις τον κόσμον και να του εβγάζαν το υποκάμισον και να το έφορούσεν ο Τσάρος, θα έγίνετο καλά! »

Το ήκουσεν ο Τσάρος και έστειλεν εις όλον τον κόσμον να ζητήσουν ένα άνθρωπον εύτυχη. Οι άπεσταλλέμενοι του διεσπάρησαν εις όλην την Αυτοκρατορίαν, άλλ' έπίστρεψαν άπρακτοι, διότι δεν εύρον κανένα που να όμολογή τον έαυτόν του εύτυχη.

Αυτός ήτο μόν πλούσιος, αλλά άσθενης: ο άλλος ήτο καλά, αλλά πτωχός: ο τρίτος ήτο πλούσιος και υγιής, αλλά δεν είχε καλά παιδια. Όλοι τελοσπάντων κάτι έπεθύμουν.

Μίαν έσπέραν, ένθ' ο υϊός του Τσάρου διήρχετο από μίαν πτωχικήν κατοικίαν, ήκουσε κάποιον, ο όποιος έλεγε: « Δόξα σοι ο Θεός! έδόλευσα, έφαγα καλά, θα κοιμηθώ καλά, τί μου λείπει; »

Περιέργως τότε ο υϊός του Τσάρου διετάξε να βγάλουν άμέσως το υποκάμισον αυτού του ανθρώπου και να του δώσουν εις άντάλλαγμα όσα χρήματα ήθελε ζητήσει.

Άλλοίμονον όμως! Ο άνθρωπος εκείνος ο εύτυχής ήτο τόσω πτωχός, ώστε δεν είχαν υποκάμισον!

(Κατά το ρωσσικόν του ΑΒΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δελτίον άπογραφής, συμπληρωθέν υπό του Χαλασμού ήσμου ιδιογενούς δια τον μικρόν άδελφόν του, γεννηθέντα πρό τινα ημερών: Ξεύροι γρήμματα: — Θά μήτη. Έπάγγελμα: — Πίνει γάλα και παρνίζεται. Θρησκεία: Μέλλον Ορθόδοξος.

Κύριοί τινες περιήρχοντο τα καταστήματα ζητούντες συνδρομάς υπέρ φιλανθρωπικού σκοπού. Καί ο μικρός Μήμη, βλέπων τον πατέρα του να τους διδη χρώματα, έρωτά: — Μπαμπά, πως οι ζητάνοι αυτοί εινε καλοφορέμενοι;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Η έορτή του Άνανία. — Δια πρώτην φοράν εις την ζωην του, έφειτος έώρτασε και ο Άνανίας. Καί τοῦτο τώ όφειλε εις τους μικρούς φίλους της « Διαπλάσεως » οι όποιοι ανέκαλύψαν ότι εις το Έρτολόγιον υπάρχει και ένας άγιος Άνανίας (1 Οκτωβρίου) και έσπευσαν να συγχαρουν τον αγαθόν ψυχογιούν μου και να του στείλουν μάλιστα και διάφορα δώρα, κάρτες ζωγραφισμένες, στίχους, άνθη κτλ. Φαντασθήτε πλέον την χαράν του Άνανία! « Αν είχε περὰ να πετάξη, θα πο έκαμνε βεβαίως » κατ' ανάγκην όμως περιορίσθη εις πηδήματα πολυ ζωηρά και εν τή μέτη της χαράς του έλαβε την άπόφασιν να έορτάξη επισήμως πλέον κάθε χρόνον. Του χρόνου λοιπόν να ιδής τι θα γίνη! Προς το παρόν έκφράζει δι' έμού της θερμάς του εύχαριστίας προς εκείνους, οι όποιοι του έπροσένησαν μίαν τόσω άγνήν χαράν και τον έκαμαν να λάβη μίαν τόσω σπουδαίαν άπόφασιν.

Δια την άδελφήν σου, Βασίλισσα των Μελισσών, εκλέγω το ψευδώνυμον Αμαρυλλίς, να μου στείλεις όμως το όνομα της και την ηλικίαν της. Σου έστειλα τα ρυλλάδια δια τα όποια όφείλεις λεπτά 45.

Από τα ψευδώνυμά που μου έστειλες, Νηρηΐς του Έδρώτα, πολλά μόν τα έχουν ήδη άλλαι φίλαι μου, τα δε λοιπά δεν μου εφάνησαν τόσον καλά. Ωστε στείλε μου άλλα να σου εκλέξω.

Σου έστειλα, Μαρθώνας Δρόμης, ως βραβεϊόν τον 17ον και 18ον τόμον και εις άνωτερα.

Νοστιμώτατον το έπεισόδιον του χωρικού, Λέον της Αργολής, έγέλασα πολύ. Άφ' ου λοιπόν εινε δια έτοιμα — περιεμένο. Πολυ ώραία η μεταφρασίς σου, Άθηναίε, μόνον το « il s'etonna » δεν σημαίνει άπλως άεσκήθη.

Και όμως, φίλατά Χρονόπουλε, και τα δύο αυτά ψευδώνυμα άνήκουν εις άλλους: αδιάφορον αν δεν έλαβον μέρος έφειτος εις την Άλληλογραφίαν. Ωστε εζάπαντος πρέπει να μου στείλεις άλλα.

Μαύρη θάλασσα ως εινε το ψευδώνυμόν σου, καλή μου φίλη. Νά μου γράψης συχνά, σε παρακαλώ. Από τα ψευδώνυμά που μου προτεινεις, Χρυσή Πεταλούδα, αυτό να κρατήσης. Κ' έγώ επιθυμώ πολύ να λαμβάνης μέρος εις την Άλληλογραφίαν μου.

Ευχαριστώ θερμώς τον φίλον μου Χαρ. Καλιόντην, δια τον συνδρομητήν που μου έκαμε, τον Θεόδωρον Πετρόπουλον, τον όποιον άσπάζομαι. Ευαίσθητος Καρδιά, δύνασε να ποκτήσης τον 10ον τόμον καθ' όν τρόπον προτεινεις. Είπα εις τον κ. Φαίδωνα τας κρίσεις σου περι των τελευταίων « Αθηναϊκών Έπιστολών » και κατέμαγεύθη.

Άρα του Φαλήρου, δεν είχες σημείωση την ηλικίαν σου εις τας λύσεις και δι' αυτό κατετάχης εις την ανωτέραν τάξιν, ένθ' έπρεπε να κατεταχθής εις την μεσαιαν. Το ίδιον συνέβη και δια την Χρυσήν Βροχήν, η όποία έπρεπε να καταταχθη εις την μικράν τάξιν.

Εδιάβασα με χαράν το γραμματάκι σου, αγαπητή μου Μαρία Α. Χατζή. Γράφεις πολύ καλά, άφ' ου μάλιστα δεν πηγαίνης εις το σχολείον. Παρακαλώ νυχθημερόν τον Θεόν να γίνης καλά και να επανάλάβης τα μαθήματά σου. Γράφε μου ποτε είμπορείς, και κάμνε υπομονήν. Ο Θεός δεν άφνει κανένα, μικρά μου.

Σ' εύχαριστώ μ' ένα γλυκό μου φίλκι, Συμπολιτίτι του Δουκη Λάρα, δια την ώραίαν σου φωτογραφίαν. Νά τήσης, καλό μου καρτσάκι. « Όσα μαθήματα και αν έχω, μου γράφει η Ποιμενική Φλογέρα, — θα τα μελετώ ένωρίτερα και ταχτικώτερα, ώστε να μου περισυύη καιρός και δια να σου γράψω. Αυτό κάμνουν όλοι όσοι μ' αγαπούν! »

Αλλά ψευδώνυμα να μου στείλεις, καλέ μου Κορυνδαλέ, δια να εύρω το ίκανόν νάντικαταστήση το « διαδοθέν ». Τα δύο εινε ξενατά, το τρίτον το έχει άλλος φίλος μου. Ο άδελφος σου δύναται να λάβη ψευδώνυμον και να μου γράψη. Ένα κομματάκι ουρανού μευ έφάνη η επι-

στολή σου, Ραχήλ Μερκάτη, με το γλυκό της χρώμα...

Καλά του τα έβαλεν ο αδελφός σου Μυρσίνη, του συμμαθητού του εκείνου...

Δίκαιον έχεις, Ιωνίς, έπρεπε να καταταχθής εις την μικράν τάξιν...

Η φίλη μου Έλληνίς Καλλιτέγχις, η οποία είναι τώρα εις το Παρίσι και παρευρέθη εις την ύποδοχην του Τσάρου...

Τα χαριτωμένα αυτά μου γράφει η Νεράιδα του Γιαλού (ή οποία δεν θέλει πλέον να την λέγω Έρμίνη πολύ καλά)...

Δεκτόν το ψευδώνυμόν σου, Καρνώτις Παρθένος. Τόν αδελφόν σου ονόμασα Σπίρτο Μοτάχο...

Περίφημον το ζεσπάθωμα της Οραίας Κερκίρας. Έκατόν, μάλιστα, εκατόν συνδρομητάς έχει σκοπόν να μου κάμη και ήρξισεν από τώρα...

Πολύ κολακευτικά διά την Μάρθαν αι εκ του Γραφείου μου εντυπώσεις σου, Φοίβε Απολλο...

Ναί πραγματικώς, Μέδουσα, η Ίριγένεια δεν έχει μεγαλύτεραν αδελφήν διά να την οδηγή και να την συμβουλεύη...

Την εισφοράν σου, Ημέρα της Έλευθερίας, υπέρ των Απορών, δύνασαι να στείλῃς εις γραμματόσημα...

Μάλιστα, Ζιζάνιον, (και όχι Αρχιζιζάνιον) είσαι δεκτόν μετά χαράς. Αφ' ου μάλιστα με βεβαιώνουν ότι είσαι...

Απεναντίας, Δροσερόν Πήλιον (αυτό το ψευδώνυμον σου εκλέγω) πολύ καθαρός και εύανάγνωστος...

Λετέ των Ορέων, η άσπρη γάτα που είδες εις το γραφείον μου είναι μια φίλη της Πίσσας...

Τι να γίνῃ, Άδρεϊτε Σουλιώτα, ύπομονή! Ίσως εύρης άλλους...

Θα τα λάβῃς δια εις έν δέμα συστημένον, Σαπφώ Καζακοπούλου. Θά κράτησης το καλαϊόν ψευδώνυμον και θα μου γράψῃς πάλιν συχνά...

Μαρουσιώτισσα, ο παύσις σου είναι τόσο ωραία ζωγραφισμένος, που σε βεβαιώ τόν τον επήρα δι' αληθινόν Μά τι φυσικός χρωματισμός!

Άσπασμοί Πληροφροίας. Τό Ταπεινόν Ιον με παρακαλεί να ερωταί εις την Τσουκνίδα...

Η δέ Μαρουσιώτισσα μου γράφει: Αντι να παρακονούσαι δι βραβεύονται μόνον κορίτσια, πολύ καλλίτερα θα έχαμναι τα αγόρια...

Το πρώτον και το έσχατον 'ς τους θώρακας θα έυρης. Θεά είναι το τρίτον μου και πρέπει να την εύρης. Και τάνθη με το τέταρτον εύκόλως θα γνωρίσης...

Νάντικατασταθώσιν αι σταυροί διά γραμμάτων, ώστε να γινώσκεται τόνονα πηνού, αι δε 8 στιγμιαίου, αι δε 8 τής βάσεως μετά του εν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ ἀποτελιῶσι τόνονα...

1. Η Έλάτη διά 10 μεταμορφ. να γίνῃ Κισσός. 2. Ο Κέδρος δι' 11 μεταμορφ. να γίνῃ Λεύκη.

388-389. Μαγικόν γράμμα. Αντικαθιστῶν δύο οιαδήποτε γράμματα έκαστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' άλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις:

Χάρις, τίτλος, κρίας, λάρος, σκηνή, νήσσα. 361. Μεσοστιχίς. Τα μεσαία γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνονα ἐνός τῶν υἰῶν τοῦ Αἰγυπτίου...

456. Βοιθίς. (B-B-Είς). — 457. Ορφάνος. (Ορ-φάνος). — 458. Κλέων, λέων. — 459. Η γλώσσα.

460. ΜΙΑ ΜΙΑΔΑΣ ΣΙΔΗΡΟΣ ΔΑΡΩΝ ΣΩΝ

461. ΗΡΑ ΑΡΑΛΗ ΔΕΙΡΙΟΝ ΜΕΛΕΑΓΡΙΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

462. ΑΥΓΗ 463-465. α'.) Οίτη. β'.) ΥΠΕΡ ΓΕΛΩ -469 Υ' προσθήκη τῶν γραμμῶν Η Ρ Ω Σ μάτων κ, ρ σχηματίζονται: αι έξής λέξεις:

Καρνίος, Κικέρων, (σταυλός ακουρούται), Κάστωρ — 470. ΜΑΔΡΙΤΗ.Ι.ΜΑΡΑΘΩΝ. 2, ΑΡΙΛΩΝ.3, ΤΗΝΟΣ. — 471. Ο Υπερείδης ρήτωρ ήτο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 12 Νοεμβρίου.

547. Αξιόγραφος. Μία μοιλή της μουσικής, κ' εν μέλος του άνθρώπου [θρώπου] αποτελοῦσι ποιητήν που βρίσκει άνευ κόπου.

548. Στοιχειώδης γίγος. Είμαι άγριο πουλί. άν μου κόψῃς την ουρά, τότε εύκολα πολύ θα μ' εύρης 'ς τα έσρα.

549. Μωσαϊκόν. Ηρα, Θέτις, Άφροδίτη, Νηρηΐς και Άμφιρίτη άν σου δώσουν ένα γράμμα, θείαν βλέπει εν τῷ έμαί.

550. Αίνιγμα δημώδες. Τραβῶ την άντερούλα μου και σκούζει η Θοδωρούλα μου.

551. Ρόμβος. Το πρώτον και το έσχατον 'ς τους θώρακας θα έυρης.

Το δεύτερον 'ς τα μόρια άμέσως θάπαντήσης, Θεά είναι το τρίτον μου και πρέπει να την εύρης. Και τάνθη με το τέταρτον εύκόλως θα γνωρίσης.

552. Πυραμίς. Νάντικατασταθώσιν αι σταυροί διά γραμμάτων, ώστε να γινώσκεται τόνονα πηνού, αι δε 8 στιγμιαίου, αι δε 8 τής βάσεως μετά του εν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ ἀποτελιῶσι τόνονα...

1. Η Έλάτη διά 10 μεταμορφ. να γίνῃ Κισσός. 2. Ο Κέδρος δι' 11 μεταμορφ. να γίνῃ Λεύκη.

388-389. Μαγικόν γράμμα. Αντικαθιστῶν δύο οιαδήποτε γράμματα έκαστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' άλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις:

Χάρις, τίτλος, κρίας, λάρος, σκηνή, νήσσα. 361. Μεσοστιχίς. Τα μεσαία γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνονα ἐνός τῶν υἰῶν τοῦ Αἰγυπτίου...

456. Βοιθίς. (B-B-Είς). — 457. Ορφάνος. (Ορ-φάνος). — 458. Κλέων, λέων. — 459. Η γλώσσα.

460. ΜΙΑ ΜΙΑΔΑΣ ΣΙΔΗΡΟΣ ΔΑΡΩΝ ΣΩΝ

461. ΗΡΑ ΑΡΑΛΗ ΔΕΙΡΙΟΝ ΜΕΛΕΑΓΡΙΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

462. ΑΥΓΗ 463-465. α'.) Οίτη. β'.) ΥΠΕΡ ΓΕΛΩ -469 Υ' προσθήκη τῶν γραμμῶν Η Ρ Ω Σ μάτων κ, ρ σχηματίζονται: αι έξής λέξεις:

Καρνίος, Κικέρων, (σταυλός ακουρούται), Κάστωρ — 470. ΜΑΔΡΙΤΗ.Ι.ΜΑΡΑΘΩΝ. 2, ΑΡΙΛΩΝ.3, ΤΗΝΟΣ. — 471. Ο Υπερείδης ρήτωρ ήτο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστῆμενον υπό του Ύπερουμένου της Παιδείας ως το κατ'έχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άλλήθες παρασχόν εις την γύραν ημῶν ύπερησίας, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ.χρ. 8 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είναι προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λειπ. 15.— Έν τῷ Έξωτ. φρ.χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Όδός Αίόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιώτισσης

Έν Αθήναις, την 19 Οκτωβρίου 1896

Έτος 18.— Άριθ. 42

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

ΚΑΣΚΑΜ ΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια. Ίδε σελ. 321)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΟΒΙΔΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΟΥΡΑΛΙΩΝ ΟΡΕΩΝ

Ο μέγας ποταμός Όβις, τρεφόμενος προς δυσμάς μὲν εκ τῶν υδάτων τῶν Ουραλίων, προς ανατολάς δε εκ τῶν υδάτων διαφόρων παραποταμίων, έχει μήκος τεσσάρων χιλιάδων πεντακοσίων χιλιομέτρων και ρέει δια πεδίου τριακοσίων τριάνοντα έκτομμυρίων έκτάρων.

Η Εὔδρομος Οίκία διεπεραιώθη επί πλοίου από της δεξιάς εις την άριστεράν όχθην του Όβιδος και εισήλθεν εις το χωρίον Μουζή, ακίνδυνον όλως διαμονήν διά την ασφάλειαν του κόμητος Ναρκίνη, διότι δεν εχρησίμευσεν ως στρατιωτικὸς σταθμός. Έν τούτοις έπρεπε να λάβουν τα μέτρα των, διότι εις τα σύνορα η ρωσική κυβέρνησις απαιτεί διαβατήριον παρά παγτός ταξιδιώτου, έρχομένου από το έξωτερικόν. Διά τούτο ήθέλησε να έπιθεωρηθουν τα ιδικά του υπό του δημάρχου του Μουζή. Είς το προσωπικόν του θιάσου του άνεγράφετο και ο κύριος Σέργιος, ούτω δε θα κατάρθωνε να διαβή μετ' όλίγον τα σύνορα, χωρίς να εγειρή τας ύπονοίας της αστυνομίας.

Ναί' άλλ' ο λογαριασμός αυτός έγίνετο χωρίς... τον Κίρσεφ και τον Όρτικ.

Έν τούτοις ο Κασκαμπέλ άγνοών καθ' ολοκληρίαν ποίος κίνδυνος τον περιέμενεν ακριβώς εις τα σύνορα, έμακάριζεν έαυτον διά την αίσιαν έκβασιν του τόλμηρου του ταξιδιού. Διασχίσας ολόκληρον την Δυτικὴν Άμερικὴν και την βόρειον Ασίαν, μόλις απέχεεν έκατοντάδα λευγῶν από τα σύνορα της Εύρώπης. Η σύζυγός του και τα τέκνα του, έν πλήρει υγεία, άντέσχον εις τους κόπους του μακροῦ ταξιδιού. Τι άλλο είχαν όνειρευθῆ;

Άπερσιόσθη να διαμεινουν εικόσιτσα-σaras ώρας εις το χωρίον Μουζή, όπου

έτυχον παρά τῶν κατοίκων λαμπρὰς δεξιώσεως. Ο Κασκαμπέλ έδέχθη την επίσκεψιν του κ. Δημάρχου. Ο άρχων ούτος πάντοτε δυσπιστῶν προς τους ξένους, ήθέλησε να νακρίνη τον θιασάρχη, ο όποίος δεν έδίστασε ποσὸς να τῷ παρουσιάσῃ τα έγγραφα του.

Ο κ. Δήμαρχος εξέφρασε την άπορίαν του πὸς ένας ρώσος απέτέλει μέρος του γαλλικοῦ έκείνου θιάσου. Άλλ' ο Κασκαμπέλ τον καθήσυχασεν άπαντήσας ότι όχι μόνον ένας ρώσος, αλλά και ένας Άμερικανός, ο Μακρολέλεκας, και μία Ίνδη, η Καγέττη, απέτέλουν μέρος του θιάσου του. « Η εθνικότης δεν έχει καμμίαν σχέση με την καλλιτεχνικὴν ιδιοφυίαν! » προσέθεσε. Κχι άν ο Δήμαρχος ήθελε να πεισθῆ περί τούτου, ή δυνατό να τοις δώσῃ την άδειαν να παραστήσουν ένώπιόν του.

Την πρότασιν ταύτην έδέχθη μετά χαράς ο κ. Δήμαρχος και ύπεσχέθη να έπιθεωρήσῃ τα διαβατήρια των μετά την παράστασιν.

Ο Όρτικ και ο Κίρσεφ παρουσίασθησαν ως δύο ρώσοι ναυαγοί, έπιστρέφοντες εις την πατρίδα των.

Την ιδίαν εκείνην έσπέραν ολόκληρον ο θιασος μετέβη εις την κατοικίαν του κ. Δημάρχου. Ητο μεγάλη οικία κητρινοβαφής (προς τιμήν του αυτοκράτορος Άλεξάνδρου Α' ο όποιος ήγάπα έξαιρετικώς το χρώμα τούτο). Είς την μεγάλην αίθουσαν, πλήρη άγιογραφιών, παρίστατο ο Δήμαρχος, η σύζυγός του, αι τρεις θυγατέρες του και τινες εκ τῶν προκρίτων, προσκληθέντες εις την παράστασιν, ενῶ οι λοιποί κάτοικοι του Μουζή συνωστίζοντο περί την

«Α, δεν υπάρχει πλέον εμπόδιον, άπήνησεν ο Κασκαμπέλ. (Σελ 330, στήλ. 6'.)

οικίαν, άρκούμενοι να βλέπουν έξωθεν από τα παράθυρα.

Η οικογένεια Κασκαμπέλ έτυχε πολλών περιποήσεων. Και ήρξισεν άμέσως τα γυμνάσια της τόσο τέλεια, ώστε κανείς δεν ενόησεν ότι τα είχε παραμελήσῃ πρό τινων έβδομάδων. Έπεκροτήθησαν μεγάλως τα κυβιστήματα του μικρού Άλέκου και ο χορός της μικρῆς Ναπολέαινας. Είς τα παιχνίδια τῶν φιαλῶν, τῶν πινακίων, τῶν δακτυλίων και τῶν σφαιρῶν, ο Γιάννης έκίνησε τον θαυμασμῶν της όμογύρεως. Μετά τούτο επέδειξε την τεραστίαν τον δύγαμιν εις την άρην βαρῶν ο Κασκαμπέλ και άνεδείχθη άντάξιος σύζυγος της Κορνηλίας, η όποία έσχηκωσε δύο από τους προσκεκλημένους με την μίαν της χείρα!